

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Angeli, Regem per militem admonentis, vigilans cura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

aliter aliter, qui ait: *Magnificata sunt opera tua, Domine, omnia in sapientia fecisti.* Nimirum stultitiam suã prodit, qui sapientiam carpit: atq; , qui se, cœlestibus oculis anteponit, cæcitatem suam ostendit: non secus, ac si talpa lyncem, noctua aquilam velit ducere. Qua de causa diligenter monet ille sollicitus parens: *superbiam nunquam, in tuo sensu, aut in tuo verbo, dominari permittas.* Permisit hoc superbiæ dominium, & in sensu, & in verbo suo ebullire Alphonsum; & quò eum non impulit? Ne joco duntaxat flagitiosa illa verba protulisse videretur, de suo sensu confidens, idem arrogantissimum, & stolidissimã vanitate plenissimum dictum identidem repetiuit. Audijt has, in cœlo, voces DEVS. Quo sensu audijt? quo Apelles, quo Zeuxis, quo alius minorũ gentium artifex audiuisset sutorem, absolutissimum suum opus, etiam vltra crepidas, Theonino dente, carpentem? Si sic Thrafo quispiam locutus fuisset, Praxitele audiente, nonne scapulas perdidisset? Nunquid Alphonsum dignus erat, cuius se pedibus terra dehiscens subduceret? quem, cardinibus euulsis, cœlum ruens (si vllum illi pondus inest) obtereret? & cui se Tartarus, totis ostijs, panderet, in mille gehennas? Dignissimus sanè erat. Sed mirabilis est diuinæ misericordiæ immensitas, quæ humanam insipientiam sæpe antè erudit, quàm ferit.

Miles erat, *Petrus Martini de Pampliega* dictus, cui id officium fuit, vt infantis Manuelis curam gereret, illiq; esset, quod Chiron Achilli, instructor & manuductor. Hic, præter communem militũ morem, abdicata rerũ vanitate, Numini colendo totus intentus, in somno, aspectabilem habuit juvenem, cãdido amictu splendidum, & formã humanã augustiorem, vt faciliè Angelum esse conijceret; ab eo hæc verba audiuit. *Lata est, in diuino tribunali, contra Regem Alphonsum, sententia. Hereditate excidet, & ni respiscat, crudeli morte, interimetur.* Exterruit hæc vox militem, qui, sopitis adhuc sensibus, causam tantæ comminationis cum scire vellet, causam Angelus aperuit, nempe licentiam loquendi, quæ summates, nullum supra se metuentes, eò prouehit, vt quidquid libet, dicere statuerẽq; non vereantur; quasi licitum sit, quod à mortalibus non timetur puniendum. Addidit sacrilegam esse temeritatem, diuina opera corrigere molientis; ab hac ni desisteret, atrocia mala experturum Regem; idq; ei significare militem iubet, adjecta seria exhortatione,

Psal. 71. 17.

Tob. 4. 14.

III.

pœni

poenitentia de tanta stoliditate non procrastinandæ. Tantâ patientiâ piûm Numen & sustinet, & lucrari vult Encelados istos coelum expugnare cogitantes, & in superos arma mouentes, de terra matos, & in terram reuersuros, qui, cum vix sint idonei, ad opus ruri faciendum, audent Deo leges dare, & recta praua facere.

IV.

Miles, vt erat diuini honoris sitientissimus, non diu cunctatus, illico Regem, apud Burgos commorantem, adiit, peritoque colloquio secreto, primùm ei exposuit, quæ visu, deinde etiã quæ auditu acceperat: postea oratione vehementi suadere cœpit, vt tam blasphema verba, quæ delirando illi exciderant, etiã atq; etiã, coram iisdem, qui audierant, retractaret. Mirare hîc, Lector, nouum (ah nimis antiquum & consuetum) certandi genus. Summa Dei bonitas, cum summâ hominis malitiâ pugnat; & certat illa, vt clementiâ; ista, vt pertinaciâ vincat. Mittit legatum offensus ad offendentem; suggerit Dominus seruo veniæ modum; monet iudex reum, vt caueat fugiatque supplicium. Quæ maior posset esse bonitas? non tantùm dat *meruentibus se significationem, vt fugiant à facie arcus*, sed & persequentibus! At quid ille, *cui robur & as triplex, circa pectus erat*, quid fecit adamantianus Alphonso? quia iam præualuerat in vanitate sua, militis monitionem, cum risu, accepit, & acerbo sarcasmo. Quin illico exesse iussit, peruicacissimè sacrilega illa repetens: *si tempore creationis humana interfuisset, plurima melius ordinari potuisse*. Olim, pro magno absurdo habebatur, si fus docere Minervam voluisset: aliquid absurdius nostra sæcula audierunt. Potestne humana superbia altiùs ascendere? olim, in Lucifero, iuxta Deum; iam in Alphonso, supra Deum ascendit, quem putare audeat, homine minùs sapientem. Quid hic par fuit facere diuinam Maiestatem & in quod non calamitatis barathrum debuit hunc Regem præcipitare? Ex æquo fecisset, si eum iuxta, aut infra ipsum Luciferum, in inferni infima, & vltimâ, applausisset, tam nouum, & impium æmulum diuinitatis.

Psalm. 59. 6.

V.

At vide cælestis Clementiæ immensitatem. Expulso, cum ignominia, pio milite, ac fideli monitore, pauci ierant dies, cum iam Rex apud Segobiam, versaretur, Eremitæ cuidam sanctissimo viro, eadem de Rege diuinitus ostensa mandataque sunt, quæ priùs militi